

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **JUDr. L. M.**
se sídlem xxx

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího senátu odvolací kárné komise žalované ze dne 3. 3. 2023, č. j. K 62/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 3. 3. 2023, č. j. K 62/2021, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo dle § 35 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), zamítnuto odvolání žalobkyně (výrok chybně uvádí odmítnuto, viz odůvodnění rozsudku níže) a bylo potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 8. 4. 2022, sp. zn. K 62/2021.
2. Dle prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně dopustila kárného provinění tím, že ve vícečinném souběhu:
 - I. Při poskytování právních služeb manželům K., jako většinovým spoluvlastníkům ve věci správy společné nemovité věci, ačkoli nejméně od 16. 2. 2021 věděla, že menšinová spoluvlastnice paní B. je v této věci zastoupena advokátem Mgr. P. Š., odeslala dne 15. 3. 2021 paní B. dopis nazvaný „*oznámení většinového spoluvlastníka o způsobu užívání společné věci výzva k vyklizení*“, ve kterém mj. paní B. vyzvala, aby nejpozději v průběhu dubna 2021 vyklidila nebytové prostory. Jednala tedy přímo s osobou zastoupenou advokátem bez souhlasu tohoto advokáta, čímž porušila § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“), a čl. 11 odst. 1 věta druhá etického kodexu.
 - II. Dne 24. 1. 2020 uzavřela v postavení schovatele smlouvu o advokátní úschově s paní K., coby příjemcem, a panem P., coby složitelem, jejímž předmětem byla úschova peněz jako části nájemného měsíčně placeného do úschovy složitelem za užívání domu, podle smlouvy o nájmu ze dne 24. 1. 2020 uzavřené paní K. jako pronajímatelkou a panem P. jako nájemcem, a přesto v přesně nezjištěný den ledna 2021 uzavřela smlouvu o poskytování právních služeb s manželi P., jejímž předmětem bylo jejich zastupování ve sporu o určení neplatnosti výpovědi z nájmu proti paní K.. Neodmítla tedy poskytnutí právních služeb, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit, a použila na újmu klienta informaci, kterou klientovi nebo od klienta získala v souvislosti s poskytováním právní služby. Tím porušila § 16 odst. 2 věty před středníkem, § 17, § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii a čl. 6 odst. 4 etického kodexu.
3. Za výše uvedené bylo žalobkyni dle § 32 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 32 odst. 8 zákona o advokacii, za přiměřeného použití § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, uloženo úhrnné kárné opatření, a to pokuta ve výši 20 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně ke skutku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí namítala, že nenaplnuje vymezení kárného provinění dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, dle něhož je kárným proviněním pouze závažné nebo opakované zaviněné porušení povinností daných advokátovi zákonem o advokacii nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem. Z odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí nevyplývá, z čeho konkrétně byla odvozena závažnost vytýkaného jednání. V popisu skutku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí nejsou uvedeny žádné znaky nasvědčující potřebné intenzitě vytýkaného jednání, když uvádí pouze holý fakt porušení čl. 11 odst. 1 věty druhé etického kodexu. V rozporu se zjištěnými skutečnostmi uvedenými ve vyjádření žalobkyně ze dne 15. 4. 2021 nebyla ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí popsána okolnost, že žalobkyně jednala poté, co Mgr. Š. zaslala dne 19. 2. 2021 e-mailem a též doporučenou poštou oznámení většinového spoluvlastníka o potřebě rozhodnout o správě společné věci a návrh na uzavření dohody o způsobu užívání společné věci ze dne 16. 2. 2021 s žádostí o sdělení stanoviska do 7. 3. 2021. Ani po písemné výzvě Mgr. Š. stanovisko nesdělil. I podle vyjádření

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..

v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí se jednalo o okolnost nasvědčující tomu, že šlo o „skutek mírnější povahy“.

5. Výše uvedené svědčí o tom, že podle žalované je kárným proviněním každé porušení zákona o advokacii či stavovského předpisu, přičemž polehčující okolnosti jsou brány na zřetel pouze v rámci ukládání druhu a výměry kárného opatření. Pokud je zákonným znakem kárného opatření jeho závažnost, pak je nutné, aby kárný žalobce ve skutkové větě podané kárné žaloby popsal všechny jemu známé okolnosti případu svědčící o závažnosti vytýkaného jednání. Pokud by byl skutek v kárné žalobě popsán v celé své šíři, bylo by na místě rozhodnout, že není kárným proviněním. Nemůže proto obstát argumentace žalované, že součástí skutkové věty nemohou být veškeré skutečnosti zjištěné během kárného řízení.
6. Žalobkyně dále rozporovala nesprávné právní posouzení skutku dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Měla za to, že s paní K. nebyla ve střetu zájmů. Dle judikatury k soudnímu přezkumu neoprávněnosti výpovědi nájmu je jeho předmětem výhradně skutkový důvod výpovědi uvedený v dotčené výpovědi. Jako schovatel mohla žalobkyně využít v neprospěch paní K. pouze údaje týkající se plateb jdoucích na účet úschovy, pokud byly důvodem pro podání výpovědi a pokud s ním nekorespondovaly. Z doložených listin vyplynulo, že chybějící platby jdoucí do úschovy sice byly skutkovým důvodem výpovědi nájmu, současně však tyto platby na účtu úschovy skutečně nebyly.
7. Žalobkyně neměla žádnou informaci, kterou by mohla zvrátit tvrzení paní K. o chybějících platbách na účtu úschovy, což paní K. věděla, neboť jí před vyhotovením výpovědi nájmu bytu byl poskytnut výpis z účtu úschovy společně s potvrzením, kolik peněz se na účtu úschovy nachází. Chybějící platby byly nespornou skutečností. Stejně tak na újmu paní K. žalobkyně nepoužila žádnou informaci, kterou v souvislosti s advokátní úschovou měla, a ani ji použít nemohla. Veškeré informace o došlých platbách na účet úschovy měli jak paní K., tak manželé P.. Tuto skutečnost však žalovaná opomenula.
8. Skutkové a právní závěry prvostupňového rozhodnutí byly pro žalobkyni překvapivé. Dle prvostupňového rozhodnutí se paní K. mohla oprávněně cítit poškozena, pokud ji žalobkyně při uzavírání smlouvy o úschově neuvědomila o tom, že revidovala smlouvu o nájmu pro manžele P.. Tuto skutečnost paní K. ve své stížnosti neuvedla, neboť již při koncipování smlouvy o nájmu věděla, že žalobkyně zastupuje manžele P. jako budoucí nájemce domu, přesto souhlasila s návrhem manželů P. s tím, že část nájmu půjde do úschovy žalobkyni.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě

9. K žalobní námitce týkající se závažnosti skutku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaná odkázala na body 15, 18 a 19 napadeného rozhodnutí, ve kterých zdůvodnila, v čem spatřovala závažnost porušení povinností žalobkyně dosahující intenzity vyžadované § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Stran žalobní námitky, že skutek dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí nebyl popsán v celé šíři, žalovaná uvedla, že výrok prvostupňového rozhodnutí je shodný s popisem skutku ve výrokové části kárné žaloby. Bylo v dispozici kárného žalobce, jak popíše skutek, v němž spatřuje kárné provinění tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Těmto požadavkům vyhovuje jak kárná žaloba, tak prvostupňové rozhodnutí.
10. Ohledně žalobní námitky týkající se skutku dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaná poukázala na str. 10 prvostupňového rozhodnutí, kde bylo podrobně uvedeno, z jakých důvodů byl postup žalobkyně v rozporu s § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii. Žalobkyně přehlíží, že porušení tohoto ustanovení je ohrožovacím deliktem. Z žádného důkazu nevyplynulo, že by žalobkyně v uvedené věci poskytovala právní služby pouze manželům P.. Jestliže žalobkyně převzala právní zastoupení manželů P. proti paní K. v soudním řízení o neplatnost výpovědi z nájmu, porušila § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, neboť od paní K., jež se následně stala

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..

protistranou jejích klientů, měla informace o nájemním vztahu paní K. s manžely P., včetně způsobu placení nájemného, jehož polovina byla skládána do advokátní úschovy žalobkyně.

11. Jelikož obě rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, splňuje napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím všechny požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 35 odst. 3 věty první zákona o advokacii odvolací senát Komory v odvolacím řízení rozhodnutí zruší nebo odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí anebo odvolání odmítne.
 - Podle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii je advokát povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi nebo o bývalém klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit.
 - Podle čl. 6 odst. 4 etického kodexu nesmí advokát použít na újmu klienta ani ve svůj vlastní prospěch nebo ve prospěch třetích osob informací, které od klienta nebo o klientovi získal v souvislosti s poskytováním právní služby.
 - Podle čl. 11 odst. 1 věty druhé etického kodexu je-li osoba, se kterou poskytovaná právní služba souvisí, zastoupena advokátem, nesmí s ní advokát jednat přímo bez předchozího souhlasu advokáta, který ji zastupuje, ani odmítnout s tímto advokátem jednat.
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Předně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Ačkoli žalobkyně nevznesla odpovídající žalobní námitku, dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, část VI. (1546/2008 Sb. NSS), dochází v případě vady nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 s. ř. s. k prolomení dispoziční zásady ovládající správní soudnictví, neboť taková vada zpravidla brání přezkoumání důvodnosti žalobních námitek.
17. Výrok napadeného rozhodnutí zní: „**Odvolání kárně obviněné ze dne 8. 8. 2022 proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 8. 4. 2022, sp. zn. K 62/2021, se podle ust. § 35 odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s ust. § 32 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů, se odmítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**“ (zvýraznění provedl soud). Dikce § 35 odst. 3 zákona o advokacii však neumožňuje odmítnout odvolání a současně potvrdit odvoláním napadené rozhodnutí, § 32 písm. c) advokátního kárného řádu se váže k zamítnutí odvolání a potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí.
18. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72) je třeba napadené rozhodnutí, zejména jeho výrok, vykládat s přihlédnutím k samotnému obsahu napadeného rozhodnutí. S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se odvolací senát odvoláním žalobkyně věcně zabýval, a jak sám uvedl na straně 7 napadeného rozhodnutí, odvolání zamítl, nikoli odmítl, a současně potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí [totéž plyne i z odkazu na § 32 písm. c) advokátního kárného řádu]. Soud tedy užítí

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..

slova „odmítá“ namísto „zamítá“ považuje za pouhou písařskou chybu nemající vliv na přezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí.

19. Soud však shledal nepřezkoumatelnost výroku II. prvostupňového rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, konkrétně v jeho vnitřní rozpornosti. Jelikož napadené rozhodnutí potvrdilo prvostupňové rozhodnutí, je rovněž zatíženo touto vadou.
20. Z popisu dotčeného skutku plyne, že žalobkyni bylo vytýkáno, že uzavřela smlouvu o advokátní úschově části nájemného s pronajímatelkou a nájemcem, načež začala zastupovat nájemce (a jeho manželku) ve sporu proti pronajímatelce. Tomu odpovídá porušení § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii a slovní formulace „*tedy [...] neodmítla poskytnutí právních služeb, jestliže by informace, kterou má o jiném klientovi, mohla toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá, neoprávněně zvýhodnit*“. Souladné je také odůvodnění prvostupňového (str. 9 a 10) a napadeného rozhodnutí (str. 6 a 7).
21. Výrok II. prvostupňového rozhodnutí však z popisu dotčeného skutku také dovozuje, že žalobkyně „*použila na újmu klienta informaci, kterou o klientovi nebo od klienta získala v souvislosti s poskytováním právní služby*“, čemuž koresponduje porušení čl. 6 odst. 4 etického kodexu. Soud konstatuje, že z popisu dotčeného skutku nevyplývá, že by žalobkyně skutečně použila nějakou informaci na újmu svého klienta. Z dikce popisu dotčeného skutku je zřejmé, že se zabývá výhradně tím, že žalobkyně neodmítla zastupovat manžele P., přestože měla informace o paní K.. Jedná se o ohrožovací delikt, což zdůraznil i odvolací senát, skutková podstata tedy cílí na prevenci zneužití informací, nikoli na to, že advokát získané informace již reálně zneužil. Delikt dle čl. 6 odst. 4 etického kodexu je naopak poruchovým deliktem. V popisu dotčeného skutku přitom není uvedeno, že by žalobkyně nějakou specifikovanou informaci o paní K. reálně použila na její újmu (tj. ku prospěchu manželů P.), jakým způsobem, kdy a za jakých okolností se tak stalo, jakou konkrétní újmu měla paní K. (a jaký prospěch manželé P.) apod.
22. Soud připomíná, že u rozhodnutí o správních deliktech je nutno striktně trvat na vysokém standardu výroku správního rozhodnutí. Rozhodnutí musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty. Mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, č. j. 16 A 1/2011-73).
23. Uvedeným kritériím výrok II. prvostupňového rozhodnutí nedostál, poněvadž mezi popisem dotčeného skutku a jeho právní kvalifikací je nesoulad ohledně použití informací na újmu klienta žalobkyně, tedy porušení čl. 6 odst. 4 etického kodexu.
24. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost i takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS). Rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). V posuzované věci vytýkaný nesoulad nelze odstranit ani po přihlédnutí k odůvodnění rozhodnutí obou stupňů, neboť neobsahují žádné úvahy vztahující se k použití informací na újmu klienta žalobkyně.
25. Soud dále vypořádal žalobní námitky, které jsou oddělitelné od výše zmíněné vady prvostupňového a napadeného rozhodnutí.
26. K žalobní námitce vztahující se ke skutku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí, že nebyly splněny podmínky dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, neboť nebylo prokázáno závažné porušení povinností advokáta, a že při tomto posouzení nebyly zohledněny veškeré skutkové okolnosti, soud odkazuje na str. 5–9 prvostupňového rozhodnutí, kde jsou uvedeny veškeré okolnosti, které uváděla žalobkyně ve svých vyjádřeních. Zejména je vyzdvihnuto, že žalobkyně věděla o zastoupení

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..

protistrany advokátem, se kterým zprvu komunikovala. Původní zástupce protistrany jednání obstruoval, přičemž následný zástupce protistrany na výzvy žalobkyně nereagoval, popř. reagoval s prodlením. V reakci na prodlení zástupce protistrany žalobkyně úmyslně dne 16. 2. 2021 zaslala dopis (e-mailem i poštou) přímo protistraně, aniž by k tomuto postupu získala souhlas zástupce protistrany. Prodlení zástupce protistrany dle kárného senátu nemůže vést k ospravedlnění porušení čl. 11 odst. 1 etického kodexu, neboť měla žalobkyně možnost zvolit i jiné způsoby komunikace s protistranou tak, aby nedošlo k porušení etického kodexu.

27. Na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedl odvolací senát, že provinění proti pravidlu podle čl. 11 odst. 1 etického kodexu je závažné, snižuje čest i důvěru advokacie a kárné řízení je pochopitelné, přičemž odkázal na komentářovou literaturu, podle které porušení čl. 11 odst. 1 etického kodexu zakládá kárnou odpovědnost. Okolnosti případu splňují podmínku ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Odkázal rovněž na kárná rozhodnutí ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. K 93/2014, a ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. K 88/2014, podle nichž je kárným proviněním postup, kdy advokát komunikuje přímo s protistranou, která je zastoupena advokátem, a to bez souhlasu zástupce protistrany.
28. Z výše uvedeného shrnutí je zjevné, že se otázkou závažnosti skutku, jakožto podmínkou kárného opatření dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii, zabýval jak kárný, tak odvolací senát. Závažnost provinění přitom byla posuzována v oblastech, které demonstrativně uvádí § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu. Pro splnění požadavku na řádné odůvodnění rozhodnutí nejsou široké a teoretické úvahy nezbytné, zejména když lze v tomto případě závažnost jednání žalobkyně implicitně dovodit z obsahu odůvodnění rozhodnutí a z ustálené správní praxe. Z odůvodnění rozhodnutí naopak nelze dovozovat, že by každé jednání porušující etický kodex bylo automaticky považováno za kárné provinění, neboť pak by kárný ani odvolací senát nevěnovaly svou pozornost argumentaci ohledně závažnosti jednání žalobkyně.
29. Soud má za to, že skutkové okolnosti týkající se liknavosti jednání zástupce protistrany byly posouzeny správně, a to jako polehčující okolnost při úvaze o druhu a výměře kárného opatření ve smyslu § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu. Jak bylo v obou rozhodnutích uvedeno, žalobkyně měla celou řadu jiných možností, jak buďto kontaktovat protistranu, pokud její zástupce byl nečinný, nebo činit právní jednání vůči zástupci protistrany, přičemž případné negativní následky nečinnosti by neměly vliv na platnost a účinek právního jednání vůči protistraně.
30. Co se týče formulace výroku I. prvostupňového rozhodnutí, podstatné je, aby uvedené skutečnosti dostatečným způsobem popsaly vytykaný skutek tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS 1546/2008). V dotčeném výroku jsou obsaženy veškeré skutečnosti rozhodné pro naplnění znaků skutkové podstaty daného kárného provinění, tedy vědomí žalobkyně o zastoupení protistrany advokátem a zaslání dopisu ze dne 16. 2. 2021 přímo protistraně, nikoli jejímu zástupci. Žalobkyně ostatně k této obecné námitce neuvedla podrobnější argumentaci.
31. Pokud jde o žalobní námitky ke skutku dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí, soud podotýká, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84 (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70, Sb. NSS 1282/2007), nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost předchází jeho případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného. Soud tedy v daném případě nemůže pro nesrozumitelnost výroku přezkoumávat důvody rozhodnutí. Pouze coby *obiter dictum* soud v obecné rovině k deliktu dle § 19 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii podotýká, že se jedná o ohrožovací delikt, není tudíž třeba, aby byla nějaká informace, kterou má advokát o klientovi, reálně použita na újmu klienta. Poskytuje-li přitom advokát nejprve své služby v rámci advokátní úschovy týkající se nájmu pronajímateli a

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..

nájemci, načež začne zastupovat nájemce ve sporu o určení neplatnosti výpovědi z nájmu proti pronajímateli, pak lze dle soudu konstatovat, že je daný advokát ve střetu zájmů.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud shledal žalobu důvodnou, neboť prvostupňové, potažmo napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost) výroku, pročež napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná dle § 78 odst. 5 vázána právním názorem soudu. Setrvá-li tedy na svém rozhodnutí, bude povinna odstranit shora vytýkané vady, tj. vnitřní rozpornost výroku II. prvostupňového rozhodnutí, a případně upravit odůvodnění rozhodnutí.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalované zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Jiné náklady spojené se soudním řízením nebyly žalobkyní konkretizovány ani doloženy, přičemž v soudním řízení správním nenáleží nezastoupenému účastníkovi paušální náhrada dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. či dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. června 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S..